

3.4. Udtalelse fra Rådet vedrørende hold af særlige dyr

Til brug for Justitsministeriets overvejelser har ministeriet anmodet Rådet vedrørende hold af særlige dyr om en udtalelse. Rådet vedrørende hold af særlige dyr har i udtalelse af 3. februar 2001 om ulvehybrider, ulvehunde og farlige hunde anført, at aggressiv adfærd forekommer både blandt racerene hunde og basterder, og at såvel store som middelstore hunde kan påføre mennesker og dyr alvorlige eller endog livstruende bidlæsioner. Aggressiv adfærd er ikke alene genetisk betinget, men også en række miljøfaktorer spiller en vigtig rolle. Tilbøjeligheden til og graden af den aggressive adfærd er underkastet så stor individuel variation, at det ifølge rådet er mere korrekt at tale om farlige hunde (farlige individer) end om farlige hund racer.

Erfaringer indhøstet siden indførelsen af forbudet mod pit bull terriere, tosaer og krydsninger, hvori disse to hund racer indgår, har vist, at det er vanskeligt at administrere, kontrollere og håndhæve bestemmelserne i bekendtgørelsen. Ifølge rådet vil en skærpelse af bestemmelserne i den gældende bekendtgørelse, så forbudet omfatter flere hund racer mv., ikke afhjælpe problemerne med farlige hunde på en tilfredsstillende måde. Der udvikles til stadighed racer og krydsninger, som kan være farligere end de racer, der vil blive omfattet af forbudet. Rådet har endvidere henvist til, at det end ikke gennem DNA-analyse er muligt med sikkerhed at afgøre, om en hund tilhører en bestemt race, eller hvilke racer der indgår i en krydsning.

Rådet har peget på, at det er nødvendigt at vurdere hunden sammen med dens ejer eller besidder, da det forhold, at en besidder enten tilsigtet eller på grund af manglende besidderkvalifikation kan gøre hunden farlig, ofte er af større betydning end det forhold, at hunden tilhører en bestemt race. Rådet har i den forbindelse henvist til, at det er almindeligt kendt, at der findes bestemte miljøer, hvor det er interessant at gøre sin hund farlig.

Rådet har herefter overvejet, om man bør stille krav om en form for »kørekort« for at kunne besidde en større hund. Rådet finder imidlertid, at en sådan ordning vil være så ressourcekrævende og besværlig at administrere, at den næppe kan gennemføres i praksis.

Ifølge rådet bør indgreb mod farlige hunde tage udgangspunkt i de enkelte individer, og disse indgreb kan – efter rådets opfattelse – foretages inden for de rammer, som er indeholdt i hundelovens § 6. Rådet har dog samtidig bemærket, at det må bero på en juridisk vurdering, om der er behov for en skærpelse af

hundelovens bestemmelser for at forbedre politiets reaktionsmuligheder og lette sagsbehandlingen.

3.5. Dyreværnsrådet

Justitsministeriet har endvidere indhentet en udtalelse fra Dyreværnsrådet, der i udtalelse af 2. april 2001 om farlige hunde har anført, at det efter rådets opfattelse vil være særdeles vanskeligt at løse problemet med farlige hunde ved at forbyde bestemte hund racer. Det skyldes for det første, at en hunds farlighed bl.a. må anses for at være et resultat af hundens opdragelse, og for det andet, at det vil være relativt simpelt at fremavle nye typer af hunde, som kan have særligt farlige egenskaber, når de bliver trænet til at være aggressive.

Det er dog rådets opfattelse, at bekendtgørelsen om forbud mod hold af særligt farlige hunde bør opretholdes, selvom det kan være vanskeligt at fastslå, om en hund f.eks. er en pit bull terrier. Bekendtgørelsen har en god signalværdi, og det tyder på, at forbudet har haft en gavnlig effekt.

Dyreværnsrådet har anbefalet, at problemet med farlige hunde bør søges løst ved at foretage en regulering i hundeloven. Rådet har peget på, at det bl.a. vil kunne ske ved, at politiet får bemyndigelse til at fjerne hunde, der voldrer begrundet frygt, og at ejeren – eventuelt for egen regning – kan forlange at få en sagkyndig til at vurdere hundens og ejerens situation med henblik på at fastslå, om hunden er farlig, og om der er mulighed for, at ejeren kan få hunden tilbage, hvis det er muligt at identificere årsagerne til hundens aggressivitet, således at ejeren får mulighed for at ændre forholdene.

Dyreværnsrådet har endvidere udtalt, at det bør overvejes, om personer, der holder eller tidligere har holdt aggressive og farlige hunde, ved dom for bestandig eller i et nærmere fastsat tidsrum skal kunne fradømmes retten til at eje, bruge eller passe hunde eller i det hele taget personligt at beskæftige sig med hunde.

Endelig har Dyreværnsrådet foreslået, at det overvejes at straffe hårdere, når hunde benyttes på en truende måde eller som våben. Dyreværnsrådet har i den forbindelse henvist til bestemmelsen i hundelovens § 12, stk. 2, hvorefter »den, der hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den overfalder nogen« straffes med bøde. Dyreværnsrådet har anført, at denne bestemmelse – efter det for Dyreværnsrådet oplyste – ikke er til hinder for i særlige tilfælde at pålægge en hundeejer ansvar efter straffelovens voldsbestemmelser, således at der kan idømmes frihedsstraffe i grovere tilfælde. Dyreværnsrådet har herefter påpeget, at der således alle-